

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА  
РЕПУБЛИКА СРПСКА  
ВРХОВНИ СУД  
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ  
Број: 71 0 Рс 221210 20 Рев  
Бања Лука, 29.3.2022. године

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Виоланде Шубарић, као предсједника вијећа, Горјане Попадић и Биљане Томић, као чланова вијећа, у правној ствари тужитеља - противтуженог Ч.Д. из Б.Л., заступаног по пуномоћнику А.Ч., адвокату из Б.Л., против туженог - противтужитеља Н.П. АД Б.Л., ради заштите права из радног односа, одлучујући о ревизији тужитеља - противтуженог против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 71 0 Рс 221210 18 Рсж од 26.6.2018. године, на сједници одржаној 29.3.2022. године донио је

## ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

## Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Бањој Луци број 71 0 Рс 221210 15 Рс од 12.02.2018. године дјелимично је усвојен тужбени захтјев и поништена је одлука туженог - противтужитеља (даље: тужени) од 25.3.2015. године, којом је тужитељу - противтуженом (даље: тужитељ) отказан уговор о раду, па је тужени обавезан да тужитеља врати на рад, да му исплати све неисплаћене плате и регрес у таксативно наведеним износима и са каматом те да за њега уплати доприносе за пензијско - инвалидско и здравствено осигурање. Са преосталим дијелом тужбеног захтјева тужитељ је одбијен. Тужитељ је обавезан да туженом врати исплаћену отпремнину у износу од 19.878,60 КМ са каматом од 08.3.2017. године до исплате, а тужени је обавезан да тужитељу накнади трошкове поступка у износу од 1.743,30 КМ са каматом од пресуђења до исплате.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 71 0 Рс 221210 18 Рсж од 26.6.2018. године жалбе странака су усвојене и првостепена пресуда преиначена у дијелу одлуке о тужбеном захтјеву тако што је тај захтјев у цијелости одбијен, док је у дијелу одлуке о противтужбеном захтјеву првостепена пресуда укинута.

Благовременом ревизијом тужитељ побија другостепену пресуду у дијелу којим је одлучено о тужбеном захтјеву и то због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права с приједлогом да се оспорена пресуда у побијаном дијелу преиначи и његов тужбени захтјев у цијелости усвоји или да се иста у том дијелу укине и предмет врати на поновно суђење.

Тужени у одговору на ревизију предлаже да се ревизија одбаци као недозвољена.

Ревизија није основана.

Предмет овог спора је, између осталог, захтјев тужитеља за поништење одлуке туженог о отказу његовог уговора о раду, за повратак на рад и исплату неисплаћених плата и регреса те за уплату доприноса за пензијско - инвалидско и здравствено осигурање.

Нижестепени судови су утврдили: да је тужитељ био у радном односу код туженог на неодређено вријеме; да је тужитељ по струци дипл. инжињер технологије и да је од 2011. године био распоређен на радно мјесто руководиоца одјељења за инвестиције и грађевинарство; да је новим Правилником туженог о организацији и систематизацији радних мјеста из марта 2015. године укинута радно мјесто тужитеља, ради чега је тужени 25.3.2015. године донио рјешење о отказу тужитељевог уговора о раду; да је тужитељу признат отказни рок у трајању од 90 дана и да му је исплаћена отпремнина у износу од 19.878,60 КМ; да се тужитељ 23.9.2016. године запослио код другог послодавца.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, које не може бити предмет побијања и оцјењивања у овом ревизијском поступку, с обзиром на изричиту забрану садржану у одредби члана 240. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Српске” број 58/03 до 61/13, даље: ЗПП), првостепени суд је у претежном дијелу усвојио тужбени захтјев налазећи да је код туженог постојало слободно радно мјесто на које се тужитељ могао распоредити.

Насупрот томе, другостепени суд налази да тужитељ није доказао да га је тужени, након укидања његовог радног мјеста, могао распоредити на друго одговарајуће радно мјесто, слиједом чега је првостепена пресуда преиначена тако што је тужбени захтјев у цијелости одбијен.

Другостепена одлука је правилна.

Структура запослених се утврђује Правилником о систематизацији радних мјеста којим се, између осталог, прописује организација рада послодавца, број извршилаца и опис послова за поједина радна мјеста. Да би се примијениле одредбе члана 126. став 1. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник Републике Српске” број 55/07 - Пречишћени текст, даље: ЗР), неопходно је да је дошло до укидања радног мјеста или смањења броја радника одн. да се исказао вишак радника. Укидање радног мјеста, по природи ствари, аутоматски изазива престанак потребе за радом свих радника који су распоређени да на њему раде, а обавеза послодавца у том случају је да радника распореди на друго радно мјесто које одговара његовој стручној спреми и радним способностима, ако му то могућности дозвољавају.

Новим Правилником туженог о организацији и систематизацији радних мјеста из марта 2015. године је укинута радно мјесто тужитеља. За одлуку о спору одлучно је питање да ли је у то вријеме код туженог постојало слободно радно мјесто на које би тужитељ могао бити распоређен с обзиром на своју стручну спрему и радно искуство. Из изведених доказа произилази да тужитељ посједује ВСС (дипл. технолог) и да код туженог није постојало упражњено радно мјесто за које се тражи та стручна спрема. При томе је ирелевантно то што је постојало радно мјесто за које је предвиђена ССС

(руководилац ПЈ у П.), јер то нису одговарајући послови са аспекта стручне спреме тужитеља. Стога је другостепени суд правилно закључио да тужитељ није доказао да је тужени имао могућност да га распореди на друго одговарајуће радно мјесто одн. да је код туженог постојало непопуњено радно мјесто на које је он могао бити распоређен. Нема ни доказа да би тужитељ прихватио да ради на пословима ниже стручне спреме од оне коју има, поготово кад се узме у обзир да се исти запослио код другог послодавца на пословима за које је потребна ВСС, па ревизиони наводи не доводе у сумњу закључак другостепеног суда да је тужитељу радни однос код туженог престао у складу са законом (члан 126. став 2. ЗР).

Тужитељ је у овој парници поставио и захтјев за утврђење да је незаконит Правилник туженог о организацији и систематизацији радних мјеста из марта 2015. године. Овај документ је општи акт и као такав се евентуално могао побијати у поступку пред Уставним судом Републике Српске, али не и у поступку пред редовним судом, па су без основа ревизиони приговори да оспорена пресуда, осим констатације о ненадлежности суда, не садржи разлоге о одбијању овог дијела тужбеног захтјева.

Према томе, другостепени суд је правилно примијенио материјално право када је захтјев тужитеља у цијелости одбио. Код таквог стања ствари, овај суд налази да не постоје разлози због којих је ревизија изјављена, ради чега је исту ваљало одбити темељем члана 248. ЗПП.

Предсједник вијећа  
Виоланда Шубарић

За тачност отправка овјерава  
Руководилац судске писарнице  
Биљана Аћић